

Зміст

Вступ	2
1. В переломовій добі	11
2. Географічно-стратегічне та економічне значення України ...	21
3. Багатогранний досвід з визвольної боротьби і відроджувальна сила українського націоналізму. Чому 1929?	37
4. Динамічний світогляд і комбативний дух народу. Український націоналізм -- рушійна сила визвольної боротьби. Про ідейне дозброєння	53
5. Зрушення мас. Внутрішня сила й організаційна побудова ОУН. Виховання і самовиховання в революційних клітинах	88
6. ОУН поборює т. зв. "зменовіховство", москово-фільство, польоно-фільство й ін. фільства. НЕП -- провал марксизму. Українізація проти русифікації	110
7. Українська визвольна сила діяла незалежно й раніше від фашизму і нацизму. Кант, Ренан, Мацціні, Донцов -- непереможність нації. Про методи дослідження	135
8. Війна неминуча. Велика віра творить чудеса. Масакири не зупиняють боротьби. Жертви в боях. Акт 30 червня ...	158
9. Ненауковість теорії про Давньо-Руську народність. Не возз'єднання, не злиття ані т. зв. советський народ, але українська нація, як найвища спільнота. Розвал марксизму	185
10. Похідні групи. Плян ворога на знищення народу: "Україна без українців!" Понад 10 літ боротьби залізних лицарів УПА	203
11. Великий ісход (еміграція). Репатріяція і самооборона, самоврядування в таборах. Головне -- Україна. Проти українофобії -- громадська мужність і моральна стійкість. Майбутнє в руках молоді	233
12. Яким шляхом? Проти обох імперіялістів. Не безчинне сприймання переслідувань. Має бути протинаступ. Нові форми боротьби. Чорнобильська трагедія	253
13. Основне з попередніх розділів. Власнопідметність -- бути собою. Національне зрушення -- переламання страху. Досвід визвольної боротьби. Дисиденти й "перестройка"	275

14. Москва -- Афганістан -- Близький Схід -- Куба. Про советську стратегію. Повстання в лагерьх. Поборювання червоних партизан. Загально про революційне зрушення мас -- наближення Воскресного Дня.	290
Світлини	314
Примітки	315
Індекс	321
Показчик імен і назв	327
Селективна бібліографія	333

Коротко про автора та вислови вдячності

Як 17-річний гімназист готувався до матури в 1930 р., але то був рік польської пацифікації і тернопільську гімназію, як декілька інших на ЗУЗ польська влада розв'язала. Тільки через два роки Кураторія дозволила приготуватися в польській гімназії до матури, яку я «зробив» з дуже добрим вислідом. Це, ясно, було досягненням, бо українців переслідували шовіністичні польські професори, а на університеті вводжувано т. зв. нумерус клявзус тобто обмежене число для вписів.

Підчас студій права на львівському університеті, крім приписаної програми разом з д-ром Б. Рибчуком я ознайомився з деякими соціологічними творами, відповідав за культурно-освітню референтуру львівського повіту, дописував до тижневика «Нове Село» та випустив три малі брошури.

Перед закінченням правничих студій був у 1937 р. арештований і за написання короткого ідеологічного викладу засуджений за приналежність до ОУН.

Після упадку Польщі закінчив Відділ права і політичних наук докторатом в УВУ в Празі в літі 1941 р. Там був деякий час асистентом історії українського права. Згодом в Німеччині був асистентом адміністративного права (ректор

Ю. Панейко).

В Америці продовжав студіювати і здобув ще два магістерські дипломи: а) з політичної економії, у зв'язку з чим деякий час викладав в університеті Сетон Галл, та б) з бібліотечних наук, що дало мені нагоду стати директором бібліотеки в Західньо-верджінському Інституті в 1966-69 рр.

Попередніми роками займав різні громадські становища. В ЦПУЕ був Керманичем Організаційного Відділу за головування В. Мудрого.

В ЗСА був Ген. Секретарем ООЧСУ, ген. Секретарем АДУК за головування д-ра М. Кушніра, заступн. директора В-ва «Національна Трибуна» й ін. В різних роках займав пост головного редактора «Вісника», «Шляху Перемоги», а в 1977-78 «Визвольного Шляху». Написав понад 500 статей для українських періодиків або альманахів. Також написав м. ін. передмову до збірки в'язничних віршів п.н. «Поезія з-за колючих дротів». (В-во «Шлях Перемоги», Мюнхен, 1978 р., сторін 183.)

Наскільки мені відомо, то згадали про мене в своїх книжках: Богдан Казанівський, Степан Мечник, д-р Микола Климишин та д-р Роман Малащук.

Маю велику приємність висловити щиросердечну подяку всім, хто причинився до появи цієї книжки. Близьких і дальших приятелів, щирих бойових Друзів, які заохочували писати, в тому моя вся Родина, визначних українських патріотів, осіб прерізних професій, політичних і наукових становищ було багато і їхній список був би довгий, то щоб нікого не поминути, не даю списка, але щиросердечно всім дуже й дуже дякую.

Вступ

Вікова визвольна боротьба українського народу має в собі багато трагізму, але й має світлі, зворушливі періоди. Вона триває вже довго, хоч і не довше як у других народів, як нпр. ірландського або жидівського (єврейського). З новішої доби української визвольної боротьби за самостійну Державу ми вибрали мабуть найславніший відтинок, а саме часи між 1929 і 1989 рр. В тому періоді визвольна боротьба характеризується величезною динамічною напругою й виробленими формами.

В нашій історії після періоду могутньої Київської Русі настала Козацька державність. При творенні модерної української нації на руїнах княжо-королівської імперії можемо віднотувати: примат (першенство) політичної акції над ідеологією, тобто свідомістю. Мало б бути навпаки. І ось недостача чи основний брак ясних концепцій і цілей привів до занепаду Козацької Держави.

Той же брак (ясних концепцій) цілком подібно привів революційні прагнення і змагання українських народних мас (пригадаймо масові військові з'їзди — С.Г.) підчас першої (I) світової війни до невдачі. Держави не вдалося закріпити. Наступила втрата фактичної незалежності, а не маючи духової незалежності — нарід попав під тиск двох рівнобіжних (паралельних) процесів: а) процесу асиміляції (мало-російство, русифікація і т.д.) і б) процесу національного відродження, становлення, надхненного генієм Тараса Шевченка. Якщо можна так висловитись, то ідеологія Шевченка довершила те, що повинно було природньо статися ще перед вибухом революції великого гетьмана Богдана Хмельницького.

В рр. Визвольних змагань 1917-21 включився, не то як непроханий гість, національна язва, не український світогляд, але чужий, ворожий для українства процес

нівеляції, тобто соціалістичний, інтернаціоналізм, ніби революціонізм.

При тому майбутнім ініціаторам української національної боротьби важливо з'ясувати, що Ленін з «товаришами» дуже підступно провів небезпечну **соціяльну диверсію** в лоні українського організму. Діялося це все під гаслами: «земля — селянам!», «бий кулаків, а потім і підкуркульників!», «фабрики робітникам!» і т.п.

Внаслідок дії тих паралельних процесів в Україні як під а) і б) виник ідеологічний та політичний **хаос** в декадах після 1917 р.

І то якраз незаперечна істина та історична заслуга українського визвольного руху, керованого полк. Євгеном Коновальцем (Командант УВО і Голова Проводу ОУН) і його наслідниками, при визначній участі в ідеологічній площині непересічного мислителя Дмитра Донцова (і ін.), що виведено з хаосу українську політичну і революційну думку. Про інших авторів, які потрудились в сфері духового росту патріотичних, отже націоналістичних кадрів буде мова в наступних розділах цієї ось книжки.

В згаданому 60-ть літтю відважне покоління, яке «зродилось із крові народу...з полум'я вогнів...з пожеж війни»... і т.п., — покоління т. зв. тридцятників силою свого духу і гарячої любові до української національної Правди піднялось на висоти політичної активізації. Наше покоління тридцятників зважилось проголосити самостійність Карпатської України в 1939 р. і відновлення Української Держави 30 червня 1941 р.

Багатьох із нас хвилює питання майбутнього українського народу: чи грозить нам повна загибля, чи зуміє наш нарід без зупину продовжувати аж до перемоги визвольну боротьбу за Українську Державу?

І ось неначе у відповідь на ці болючі, тривожні питання, спострігаємо, що весь зміст, весь дух, «захаявної літера-